

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA

CELEBRAZIONE EUCARISTICA PER I MALATI

OMELIA DI GIOVANNI PAOLO II

Domenica, 14 giugno 1987

1. *“Tak . . . Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał” (Io. 3, 16).*

Drodzy moi Bracia i Siostry, którzy zgromadziliście się przy głośnikach radiowych na całej ziemi ojczystej, na morzu i wszędzie, gdzie na falach eteru dochodzi mój głos!

Pozdrawiam Was z całego serca w dniu, w którym Kościół oddaje szczególną cześć Trójcy Przenajświętszej - Ojcu, Synowi i Duchowi Świętemu: Trójjedynemu Bogu.

Pozdrawiam Was na szlaku Kongresu Eucharystycznego, który dane mi jest nawiedzać wspólnie z moimi Rodakami na różnych miejscach polskiej ziemi. Dzisiaj, w ostatnim dniu mego pobytu w Ojczyźnie, tym miejscem jest Warszawa, stolica Polski, kościół Świętego Krzyża. A równocześnie to miejsce jest wszędzie tam, gdzie Wy się znajdujecie, uczestnicząc za pośrednictwem radia w Ofierze Chrystusa.

2. Pozdrawiam przeto tę szczególną wspólnotę eucharystyczną słowami z Listu do Koryntian: *“Miłość Boga Ojca, łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi” (2 Cor. 13, 13).*

Jest to przedziwne pozdrowienie. Otwiera przed nami niezgłębianą tajemnicę Boga - Trójcy, która - pozostając samą niewypowiedzianą rzeczywistością życia Bożego, jest obecna i działa w dziejach świata, w dziejach człowieka. W Niej *“żyjemy, poruszamy się i jesteśmy” (Act. 17, 28).*

Te samą rzeczywistość głosimy w słowach, które tak często powtarza Kościół: “chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu”. Oto Bóg sam w sobie. Bóg w samym swoim Bóstwie. Bóg, “Który był, Który jest, i Który przychodzi” (*Apoc.* 4, 8).

Jest bowiem sam w sobie, poza wszelką przestrzenią i czasem ponad wszystkim, co istnieje w stworzonym wszechświecie, nie objęty dla ludzkiej ani dla żadnej myśli stworzonej. “Jam jest Ten, który Jest” (*Ex.* 3, 14).

A równocześnie jest tym, który przychodzi. Całe stworzenie głosi nie tylko Jego istnienie, ale oczekuje Jego przyjścia.

3. Jak przychodzi Bóg? Na to właśnie daje odpowiedź sam Chrystus w rozmowie z Nikodemem (dzisiejsza Ewangelia): Bóg przychodzi, gdyż jest Miłością. Przychodzi jako Miłość. “Tak . . . umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał”. Przychodzi więc w Synu - w tym Synu, który jest współistotny Ojcu, którego chwałę głosi stale Kościół na równi z Ojcem i Duchem Świętym.

Przychodząc w Synu, Bóg potwierdza tę pierwszą swoją miłość, która objawiła się w stworzeniu: oto Bóg, który “umiłował świat”. Dlatego, że umiłował - stworzył. A zarazem tę miłość, która wyraziła się w stworzeniu - Bóg doprowadza do szczytu, do ostatecznego szczytu w Jezusie Chrystusie.

W żadnym bowiem dziele, którego Bóg dokonuje swą wszechmocą, miłość nie objawia się tak istotowo, jak w tym, że Bóg siebie daje. Daje siebie w Synu: Ojciec daje Syna - daje siebie w Synu.

Eucharystia jest Sakramentem tego Daru. Sakramentem - czyli znakiem widzialnym, przez który ten Dar, ta Miłość Ojca w Synu, nie tylko zostaje oznaczony, wyrażony, ale zostaje urzeczywistniony.

4. Co urzeczywistnia się w Eucharystii? Urzeczywistnia się a “posłanie Syna”. Zbawcze posłanie Syna. “Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił (z powodu grzechu), ale po to, by świat został przez Niego zbawiony (od grzechu)” (*Io.* 3, 17).

Zbawienie jest owocem Miłości.

Syn Boży dokonuje dzieła zbawienia, stając się człowiekiem, głosząc Ewangelię, czyniąc dobrze wszystkim, zwłaszcza ubogim i cierpiącym - w czasie swego mesjańskiego posługiwania na ziemi. Wreszcie dokonuje tego zbawczego dzieła, które Ojciec Mu zadał składając z siebie samego odkupieńczą Ofiarę na krzyżu.

Miara tej ofiary jest niezmierną. Syn daje siebie w ofierze, posłuszny aż do śmierci, “aby każdy,

kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (*Ibid.* 3, 16).

W ten sposób miarą tej Ofiary jest miłość Boga Ojca i laska - odkupieńcza miłość - Syna, Pana naszego Jezusa Chrystusa i udzielanie się Ducha Świętego.

Eucharystia jest sakramentem Ofiary i Komunii. Wszyscy, którzy w niej uczestniczymy jako w Ofierze, którzy ją przyjmujemy jako Komunię - dostępujemy zarazem tego “udzielania się” Boga w Duchu Świętym, które Chrystus nam wysłużył swoją Męką.

“Nie zostawię was sierotami” (*Ibid.* 14, 18). “Gdy przyjdzie Pocieszyciel, Duch Prawdy, którego Ojciec pośle w imię moje, On was wszystkiego nauczy. On o Mnie świadectwo dawać będzie - i wy świadectwo dawać będziecie” (*Ibid.* 15, 26-27).

5. Drodzy Bracia i Siostry! Na łóżkach szpitalnych, ograniczeni do skromnych warunków codziennego bytowania, chorzy, cierpiący, dajecie świadectwo o Chrystusie: cierpiącym, umęczonym, ukrzyżowanym, konającym na Golgocie. Dajecie świadectwo o Synu, który wydał samego siebie” (*Gal.* 1, 4) za grzechy świata. I Duch Święty daje to świadectwo wraz z Wami: Was i przez Was.

Jest to świadectwo szczególne! Święty Paweł pisze, iż dane mu jest “dopełniać we własnym ciele, czego nie dostaje cierpieniem Chrystusa” (*Col.* 1, 24).

Kościół cały przyjmuje to świadectwo - i jest Wam wdzięczny za to świadectwo. Tak jak też jest wdzięczny wszystkim, którzy Wam posługują jako lekarze, pielęgniarki i cały personel służby zdrowia. Wszyscy oni znajdują swój ewangeliczny pierwowzór w dobrym Samarytaninie. I wszyscy też niech się starają do tego pierwowzoru dorastać. Sam Chrystus jest bowiem obecny w każdym chorym i cierpiącym. On też kiedyś do każdego z nas się odezwie: “coście uczynili jednemu z tych najmniejszych, Mnieście uczynili . . . a czego nie uczyniliście jednemu z nich - tegoście i Mnie nie uczynili” (*Matth.* 25, 40.45).

6. Tak przeto idzie Chrystus poprzez życie każdego człowieka. Poprzez życie narodów i ludzkości. Prosi Mojżesz w Księdze Wyjścia: “Jeśli łaskawy jesteś dla mnie, Panie . . . niech pójdzie Pan w pośrodku nas” (*Ex.* 34, 9).

Idzie. Idzie “w pośrodku nas”.

Idzie - dzisiaj w uroczystej stołecznej procesji eucharystycznej, która jest tradycją Warszawy, podobnie jak i innych polskich miast.

“Zróbcie Mu miejsce, Pan idzie z nieba”.

Idzie pośród ulic. Idzie w znaku białej Hostii niesionej w monstrancji.

Idzie poprzez serca. Poprzez sumienia.

Czy jesteście prawdziwie Ludem, zjednoczonym jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego?

Czy jesteśmy Jego Ludem?!

Drodzy Bracia i Siostry! Dopełniajcie w Waszych cierpieniach, czego nie dostaje Ludowi Bożemu na całej polskiej ziemi!

Dopełniajcie! To jest Wasze powołanie w Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym. To jest Wasz udział - szczególny udział - w Eucharystii.

© Copyright 1987 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana